

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

ΑΡ. 18. — ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 4 — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 1)14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1915

ΣΤΑ ΕΛΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΝΗΘΑ

Ήταν γεμάτο τὸ φεγγάρι. Στὴν Ἀττικὴ, τέτοιες νυχτιᾶς τοῦ Ἰουνίου, ἡ φύση ὄλη σὲ φωνάζει ἔξω. Κ' ἔτσι, τὴν νύχτα ἐκείνη, διάφορες παρῆες βγήκαν μὲ «σημεῖο κατευθύνσεως» τὶς κορυφῆς τῶν τριγυρινῶν βουνῶν.

Γιὰ τὸν Πάρνηθα σχηματίσθηκαν δυὸ παρῆες· ἡ μιὰ θ' ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ Τατόϊ καὶ θὰ κατέβαινε ἀπὸ τὸ Μενίδι, καὶ ἡ ἄλλη, ἡ δική μας, θὰ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ Μενίδι καὶ θὰ κατέβαινε ἀπὸ τὸ Τατόϊ. Θ' ἀνταγωνώμαστε ὅλοι στὴν κορυφὴ νὰ δοῦμε τοῦ ἡλίου τὴν ἀνατολή.

Ξεκινήσαμε ἑπτὰ ἀπὸ τὸ Στροφύλι· οἱ ἄλλοι πέντε σύντροφοί μας περίμεναν στὴ χώρα. Δυὸ ζεμπίλια μᾶς ἐσυνόδευαν φουσκωμένα, τεντωμένα, παραγεμισμένα κερτέδες, πορτοκάλια καὶ ἄλλα εὐκολοφάγωτα καλά. Φύγαμε μὲ τὸ τραῖνο τῶν 9 γιὰ τὰς Ἀθήνας· μὰ ἀμέσως στὴν Κηφισιά πρώτη ἀναποδιά· ἓνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας, μαραμένος ἀπὸ τὴ ζέστη τῆς ἡμέρας, μᾶς παρατοῦσε. Γιὰ νὰ μᾶς γλυκάνει τὴν ἀπογοήτευση, μᾶς κουβαλοῦσε ἓνα μεγάλο κουτὶ σοκολάτες τοῦ Γιαννάκη, πολυτέλεια ποῦ οὔτε τὴν εἶχαμε ὄνειρευθεῖ.

Ἦτοτε ἀπὸ τὰ εἴκοσι λεπτὰ τοῦ τραινο, ἢ μᾶλλον τὸ κῆρο τῆς Κηφισιάς μᾶς ὑποχρεώνει νὰ περιμένομε στὸ σταθμὸ, μὲ πολλὰ σφυρίγματα καὶ λαχανιάσματα, ξαναφείγουμε γιὰ τὸ Μαρούσι.

Ἐκεῖ ἓνας πρόσκοπος, ἡλιοκαμένος λεβέν-

της, σιμώνει καὶ χαιρετᾷ κάποιον γνωστό του.

— «Γιὰ ποῦ;» τὸν ρωτοῦν.

— «Γιὰ τὴν Πεντέλη· πάμε παρῆα νὰ δοῦμε πὼς σηκώνεται ὁ ἥλιος ἀπὸ κεῖ πάνω.»

Ἔστε δὲ θὰ μείνει παραπονεμένη καὶ ἡ Πεντέλη!

Ἔνα σφύριγμα, καὶ δυὸ, καὶ τρία, καὶ πολλὰ ἄλλα, καὶ λαχανιαστὰ ξαναπαίρνομε τὸν κατήφορο.

Στὰς Ἀθήνας σὰ φθάσαμε ἐπὶ τέλους βρῖσκομε πὼς ἄλλος ἓνας μᾶς παρατίησε, καὶ αὐτὴ τῇ φορᾷ χωρὶς καμιά δικαιολογία ἀφοῦ ἦταν ἀξιωματικός, καὶ δυὸ χρόνια προτίητρα, τὸν Ἰούνιο, εἶχε ἀνέβει τρεχάτος στὴ Τζουμαγιά.

Γρηνιάζοντας καὶ μουρμουρίζοντας μαζεύομε τοὺς ἄλλους τρεῖς πιστοὺς, καὶ δέκα ὅλοι ὅλοι, μὲ τὰ ζεμπίλια καὶ δυὸ δέματα κουβέρτες, χωνόμαστε στὸ αὐτοκίνητο λεωφορεῖο, καὶ μὲ κρότους τενεκέδων ποῦ κουντρουβαλοῦν, πετώντας μας σὰν ψωμιὰ τὸν ἓναν πάνω στὸν ἄλλο, μᾶς παίρνει γιὰ τὸ Μενίδι.

Κάποιος κάνει νὰ μιλήσει· βλέπομε τὰ χεῖλια του ποῦ κουνοῦν μὰ δὲν ἀκοῦμε ἄλλο παρὰ γκρεμίσματα τενεκέδων. Τὸ φεγγάρι σχεδὸν στρογγυλὸ (τοῦ ἔλειπε λιγάκι ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτὸ) γιάλιζε στὸ βαθυγάλαξο οὐρανὸ σὰ φανάρι βενιτσιάνικο.

Κιτάζομε ὅλοι μπροστά μας, γυρεύοντας νὰ βιασάξομε τὴν ἰσορροπία μας, ξεκουραμένοι ἀπὸ τὸν κρότο τῆς παλιάμαζας. Ἔνα

χοριτσέλι με κοντές φουστες, σκαρφαλωμένο σε μια γωνιά πάνω στης στοιβαγμένες κουβέρτες, καταφέρνει, ξεφωνίζοντας να στήσει την προσοχή μας σε τέσσερεις Μενιδιάτιες που ταξιδεύουν μαζί μας, κρεμασμένοι στα σίδερα του λεωφορείου. Ένόςω τρέχει το παλιαμάξι μας, ένας ένας μᾶς αποχωρίζονται χωρίς ειδοποίηση, σαν ώριμα φρούτα που πέφτουν από το κλαρί τους και ξεφρωτωμένοι τρέχουμε με ακόμα πιώτερο κρότο και πετώντας πιά σαν πατάτες σοτέ στο τιγάνι.

Έξαφνα σταματοῦμε. Ζαλισμένοι ἀνασηκωνόμαστε φωνές γύρω μᾶς ἀναγγέλουν πῶς φθάσαμε στο ἀρχοντικό τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος τοῦ Μενιδιού.

Ἄλογα πολλὰ μᾶς περιμένουν στὴν αὐλή, τὰ σαμάρια φροτωμένα σανὸ, ταγάρια καὶ ἄλλα διάφορα πράγματα πὸν δὲν καλοξεχωρίζομε στὸ σωρὸ μέσα.

Ὁ πρόεδρος φερρεὶ τὸ Μενιδιάτικο κοντοβράκι καὶ τὴν ποκαμίσα, μπλουζα καμωμένη ἀπὸ ντρίλι τοῦ Ρεσίνα. Εἶναι ψηλὸς, χοντρός, σοβιρός.

Μιά κερᾶ χωριάτισσα βγαίνει νὰ μᾶς ὑποδεχθεῖ μετὰ τὸ χαμόγελο καὶ τὸ καλωσορίσατε. Εἶναι ἡ γυναίκα τοῦ προέδρου, καὶ μᾶς δέχεται μετὰ ἐγκάρδια ἀπλοϊκὴ καὶ ἐμορφη φιλοξενία.

— Ὅριστε μέσα, παρακαλοῦμε, καθήσετε νὰ ξεκουραστεῖτε.

Μᾶς φέρνουν ρυτσίνα καὶ μᾶς κερνοῦν ὄλους, ἐπιμένοντας νὰ πιοῦμε καὶ μᾶς παρακαλοῦν νὰ μοῦμε στὸ σαλόνι.

Μιά χρυσὴ κονσόλα ἀντίκρου ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνα τραπέζι στὴ μέση καὶ στὸ γύρω καρέκλες πολλὲς ἐπιπλόνουν τὴν σάλα· οἱ τοῖχοι σκεπασμένοι ἀπὸ φωτογραφίες τοῦ προέδρου μετὰ τὰ μενιδιάτικα, τοῦ προέδρου μετὰ φουσιανέλλα, τοῦ προέδρου μόνου καβάλου μετὰ μιὰ καρέκλα, τοῦ προέδρου ὄρθιου δεσποζοντας μιὰ τσοῦρμα γυναικόπεδα, καὶ ἄλλες πολλὲς, ὅλες τοῦ προέδρου μετὰ κάθε στάση καὶ φρορεσιῶ, τὸ ἕφος πάντα σοβαρὸ καὶ σημαντικό· καὶ στὴ μέση, ψηλὰ, ἡ εἰκόνα τοῦ Βασιλιά μας καὶ τῆς Βασίλισσας.

— « Δέχεται πολὺ, κυρὰ προεδρίνα; » λέγει ἕνας ἀπὸ μᾶς στὴν νοικοκυρὰ, δείχνοντας τίς καρέκλες ἀραδιασμένες στοὺς τοίχους.

Γυρνᾷ ἐκεῖνη καὶ κυτᾶζει, καὶ χωρὶς νὰ χάσει τίποτα ἀπὸ τὴ σεμνὴ τῆς ἀξιοπρέπεια ἀπαντᾷ

— Ναι, δέχομαι πολὺ, μὰ ὄχι μόνον τώρα πὸν γίνηκα προεδρίνα. Παιδιὰ ἔχουμε πολλὰ καὶ γνωστοὺς καὶ συγγενεῖς, καὶ ὅλοι ἐδῶ μαζεύονται...

Ἐξω μᾶς φωνάζουν· τ' ἄλογα εἶναι ἔτοιμα, φροτωμένα μετὰ τὰ πράματά μας. Ἄποχαιρετοῦμε ἕναν, ἕναν, τὸν προέδρο, τὴν προεδρίνα, τὴ μεγάλη κόρη τους, κάποιον γέρο γαμπρὸ ἀποπληκτικό, δύο τρία παιδιά πὸν ξετροῦπωσαν ἀπὸ τὸ μπαζάλικο στὸ ἀντικρονὸ μέρος τῆς αὐλῆς, ὅλοι μᾶς εἶχοντα « καλὴ ἐκδρομὴ » καὶ φεύγομε.

Ὁ δρόμος στὴν ἀρχὴ ἴσιος, μονότονος, κάμπος θερισμένος ἢ ἐρημία, ὅπου ἀδελφωμένα ζοῦν οἱ πέτρες μετὰ τὸ θροῦμπι. Κάπου κάπου τὰ σύνερα κρύβουν τὸ φεγγάρι, δείχνουν τὰ βουνὰ σαν πὸν μεγάλη καὶ μυστηριώδικα στὸ σκοτεινιασμένο τους ὄγκο· καὶ πάλι ξεπροβάλλει τὸ φεγγάρι, φροτίζοντας ἄψυχα βράχους καὶ χαράδρες, βγάζοντας ἀπὸ τὴν νύχτα κάθε μυστικότητα, δίνοντας μετὰ κάθε πέτρα τὴν πραγματικὴ τῆς ἀξία.

Μᾶς φωνάζουν νὰ σταματήσωμε· δυὸ ἄλογα λείπουν ἀκόμα καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς συντροῦφους μᾶς ἀκολουθοῦν πεζῇ καὶ βρίσκονται πίσω. Μὰ κάτι μαυρίζει πέρα· εἶναι τὰ ἄλογα, πὸν κουρασμένα ἀπὸ τὸ ἄλῳν εἶχαν ἀσγήση. Τὰ περιμένομε νὰ φθάσουν καὶ πάλι ξαναφεύγομε.

Ἡ Πεντέλη εἶναι τώρα πίσω μᾶς. Κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι τὰ λατομεῖα τῆς, σαν πληγὲς ἀνοικτὲς φέγγουν κάτωσπρα. Ἄπὸ τὰ κοιμένα τῆς πλευρὰ βγαίνει τὸ λευκὸ μάρμαρο, πὸν μ' αὐτὸ κτίστηκε ὁ Παρθενώνας καὶ σ' αὐτὸ χροεωστεῖ ἡ Ἀθήνα τὴν ἄσπρη ἐμορφία.

— « Ἐμπρός, Τζουμαγιά! Ἐμπρός! » λέγει ἕνας ἀγωγιᾶτης κτυπώντας μετὰ τὸ ἀνοικτὸ χέρι τὰ καπούλια μᾶς φροτῆς φροτῆς πὸν ἀργὰ καὶ συλλογισμένη κατεβάζει κάθε φροτὰ τὸ πόδι σαν νὰ πατᾷ μετὰ ἀυγὰ.

Τὸ χοριτσέλι μετὰ τὰ κοντὰ φουσιάνια καθισμένο μετὰ δεξὶ μέρος τοῦ σιαμαριού, μετὰ μετὰ πόδια κρεμαστὰ ξαφνίζεται καὶ γροτίζει.

— « Τζουμαγιά λέν τ' ἄλογό μου; Ἐκανεσ τὸ Βουλγάρικο πόλεμο; »

— « Ἄμε πῶς! »

— « Πέρασε τὴν Κρέσνα; πῆγες ὡς τὴν Τζουμαγιά; »

— « Πῶς, βέβαια, καὶ στὴν Τζουμαγιά, καὶ στὸ Μπιζάνι... »

— « Πολέμησα βέβαια. »

— « Σκότωσε πολλοὺς Βουλγάρους; »

— « Ἄμε πῶς! »

Ἄλλο ἀπὸ μονοσύλλαβα δὲν μπορεῖ τὸ χοριτσέλι νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ἀγωγιᾶτη, καὶ κατσοφριασμένο σωπαίνει. Μὰ καὶ πάλι νικᾷ ἡ περιέργεια.

— « Καὶ γιατί ἔβγαλες τὸ ἄλογό σου Τζουμαγιά; Γιατὶ σταματήσατε ἐκεῖ; »

— « Ἐ, βέβαια. »

— « Γιατί δὲν δὲν τὸ ἔβγαλες Κιλκίς, ποῦ ἦταν τέτοια δόξα μεγάλη ; »

— « Ἐ, θ' ἄναι καὶ κανένα Κιλκίς. »

— « Ἀμὲ ξέρω γώ ; » λέγει ὁ ἀγωγιάτης. Ἡ κουβέντα πάλι κάνει νὰ σταματήσῃ· μὰ ἔξαφνα δείχνοντας ἕναν ντορῆ, ποῦ μ' ὄλο τὸ φόρτωμα τοῦ σαμαριοῦ του ἔβανε νὰ πηλαλήσῃ γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ σανὸ, δεμένο στοῦ ἐμπροστινοῦ ἀλόγου τὸ σαμάρι, « Αὐτὸ, λέγει εἶνε τὸ Μπιζάνι. »

Ἡ ἀμαζόνα ποῦ τὸ καβαλικεύει, μιὰ κοπέλλα μὲ μαῦρα μεγάλα μάτια ἀνήσυχτα στηλωμένα στ' αὐτιά τοῦ ἀλόγου της, σκαλωμένη μὲ τὰ δυὸ χέρια στὸ σαμάρι της, γυρνᾷ περιέργη, ξεχνώντας τὴν ἀνησυχία της.

— « Γιὰ τὸ δικό μου ἄλογο λές ; Μπιζάνι τὸ λένε ; »

Καὶ μὲ τρόμο ξεφωνίζοντας « Ἄχ, σταμάτα το καϊμένε θὰ πέσω ! »

— « Ἐννοια σου δὲν πέφτης, » τῆς ἀπαντᾷ ἡσυχά ὁ ἀγωγιάτης.

— « Θὰ πέσω σοῦ λέγω ! γυρνᾷ τὸ σαμάρι...

Κύριε Ἀλέκο ! βοήθεια ! ὁ ἀγωγιάτης μου δὲ μὲ λυπᾶται.. »

— « Ἐρχομαι, κυρία Μέλπω ! »

Ὁ Ἀλέκος, ποῦ μὲ τὸ σανὸ ἔτρεχε μπροστὰ φωνάζοντας « ντέ ! ντέ », καὶ παρόσερνε τ' ὄρητικὸ Μπιζάνι, γυρνᾷ πίσω καὶ φθάνει στὴν ὄρα γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἀδέξια ἀμαζόνα πολὺ στερεᾶ καθισμένη στὸ γερὸ της σαμάρι, ἀλλὰ μὲ τὰ χέρια σκαλωμένα ἀπελπιστικὰ στὸν ὦμο τοῦ ἀγωγιάτη.

— Ἄ, μὰ τὸ ξέρεις ; ἐσὺ πολὺ φοβᾶσαι, κυρία, τῆς λέγει ὁ ἀγωγιάτης μὲ φωνὴ ποῦ μαρτυρᾷ ὅλη του τὴν περιρρόνησι, ἀφοῦ ἔββαιώθηκε πῶς τὸ σαμάρι δὲν κούνησε.

Καὶ χωρὶς καμιὰ προειδοποίησι, τὴν πιάνει ἀπὸ τὴ μέση, τὴν σηκώνει στὰ χέρια του καὶ τὴν ξανακαθίζει στὸ σαμάρι της.

— Νά ! λέγει ἐκείνη μὲ κάποια ἀπορία, νὰ ποῦ τώρα κάθομαι καλά βλέπεις ; κάτι εἶχε τὸ σαμάρι μου.

— Τὸ σαμάρι σου εἶχε κάτι, ἢ ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ καθήσεις ; ἀπαντᾷ ἡρεμὰ ὁ ἀγωγιάτης. Ἄμ' οὐ φοβᾶσαι νὰ καθήσεις παυμέσα τί σοῦ φταίγει τὸ σαμάρι ; Ντὲ, ἐμπρός, Μπιζάνι !

Τρέχει μὲ τὸ βαρὺ του πηλαλητὸ ὁ ντορῆς καὶ προφθαίνει καὶ ἀρπᾷ μιὰ δαγκονιά ἀπὸ τὸ σανὸ τοῦ Ἀλέκου ποῦ κουβέντιαζε παρεμπρός μὲ ἄλλη ἀμαζόνα ντυμένη στὸ χακί, μὲ κίτρινο πλεχτὸ σακάκι καὶ πίνινο καπέλο, κοκέτικα σηκωμένα ἀπ' ἐμπρός.

Πίσω τους περπατώντας κουβέντιαζαν οἱ ἀγωγιάτες σὲ μιὰ γλώσσα ἄγνωστη.

— Ἀρβανίτικα μιλάτε ; ρωτᾷ μιὰ μισόκοπη ποῦ ἀργοπήγαινε κοντὰ μου.

— Ναί, Ἀρβανίτικα εἶναι ἡ γλώσσα μας.

— Ὅχι δὰ, ἡ γλώσσα σας εἶναι Ἑλληνικά.

— Καλὰ τὸ λές, κυρία, πῆρε τὸ λόγο καὶ εἶπε ἕνας ὁμορφονιὸς μὲ ἄσπρο κοντοβράκι καὶ ποκαμίσα, λιγνὸς, μακρὸς, μὲ ἀγαλματένιο κορμί καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ μιλάμε· μὰ πήραμε πιά τὴν κακὴ συνήθεια κ' ἔτσι μιλάμε μὲ τὶς γυναῖκες μας.

— Γιατί ; Δὲν ξέρουν Ἑλληνικά οἱ Μενιδιάτισσες ;

— Τὰ ξέρουν... μὰ ὄχι καλά.

— Καὶ σεῖς οἱ ἄντρες ;

— Ἐμεῖς τὰ ξέρομε καλύτερα, ἀπὸ τὸ σχολειό.

— Τὰ κορίτσια σας δὲν πᾶν σχολειό ;

— Πᾶν... μὰ σὺν ἔλθουν σπῆτι τὰ ξεχνοῦν πάλι.

Καιμένες Ρωμιοπούλες, ποῦ πᾶν σχολειὸ γιὰ νὰ σπασοκεφαλιάσουν νὰ μάθουν ἐκεῖνα ποῦ « ξεχνοῦν πάλι » μόλις ξαναμποῦν στὴ ζωή...

Καὶ πάλι τὸν ρωτᾷ ἡ γειτόνισσά μου :

— Καὶ σεῖς οἱ ἄντρες γιατί δὲν τὰ ξεχνάτε ;

— Ἐ, τὰ ξεχνᾶμε καὶ μεῖς, μὰ τὰ μαθαίνομε πάλι στὸ στρατό. Ἐγὼ ἔκανα τὴν τρίτη τοῦ γυμνασίου, ξέρω λίγα γράμματα.

— Λοιπὸν γιατί μιλάς Ἀρβανίτικα ;

— Ἐ, συνήθειαι... Κ' ἐσὺ δὲ μιλάς Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ μὲ τὰ κορίτσια σου ;

— Ἐγὼ μιᾶ ξένη γλώσσα γιατί εἶναι μιὰ ξένη, μιὰ Ἀγγλίδαι μαζὺ μας, νὰ, αὐτὴ ἢ λιγνὴ κοπελούδα μὲ τὴν πράσινη φοῦστα, ἄλλοιῶς μιᾶ πάντα Ἑλληνικά μὲ τὰ παιδιὰ μου.

— Ἐκανες ποτὲ στὴ Γερμανία ; ρωτᾷ ἔξαφνα ὁ ἀγωγιάτης.

— Ποῦ σοῦ φάνηκε νὰ ρωτήσεις ;

— Ὁ ἀδερφός μου σπουδάζει ἐκεῖ.

— Τί λές, καλέ ; Τί σπουδάζει ;

— Φιλοσοφία. Εἶναι τώρα στὴ Λειψία καὶ θὰ πάγει ὕστερα στὴ Δρέσδη. Θέλει νὰ μπεῖ καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο.

Ἀποροῦμε ποῦ ἀναφέρει τόσο ἀπλά, σὰ γνωστὰ μέρη, τῆς γερμανικῆς αὐτῆς χῶρες.

— Καὶ σὺ, τί δουλειὰ κάνεις ;

— Σκάβω, καλλιεργῶ τὸ χτήμα μας.

Τὸν κυτᾶζομε μὲ περιέργεια. Μόνο στὴν Ἑλλάδα τὸ βλέπεις αὐτό· ὁ ἕνας ἀδελφὸς τσοπάνης, ὁ ἄλλος καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας. Εἶναι ἄραγε καλὸ ; Γίνεται κοινωνία σοστή. γερῆ μὲ τέτοια μεταπηδήματα, χωρὶς τὸν ἀναγκαῖο σταθμὸ μεταξὺ τῆς τάξης ὅπου γεννήθηκε ὁ χωρικός καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσης ποῦ κατάκτησε ; Γνώσεις πολλῆς μπορεῖ νὰ ἔχει αὐτὸς ὁ καθηγητὴς, μὰ ἄραγε θὰ ἔχει καὶ ἀνατροφὴ ἀνάλογη ; Θὰ

ξέρει ν' αναθρέψει τὰ παιδιὰ του κατὰ τὴς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνικῆς του θέσης; Ὁ καθηγητὴς αὐτὸς θὰ μείνῃ ἀπλὸς καὶ εὐγενικός; ἢ σὰ γυρίσει θὰ μεγαλοπιαστῆ καὶ θὰ ντρέπεται τὸ τίμιον καὶ ἐργατικὸ του σόϊ;

Μὲ αὐτὲς τὴς σκέψεις προχωροῦσαμε στὸν ἀνήφορον, σπαρμένο τώρα σκοίνους καὶ κουμαριές, πεῦκα καὶ κέδρους. Ὅσο πῆγαινε τόσο πῖον ἀνηφορικὸς γίνονταν ὁ δρόμος, ἕνα ἀδρὺ μονοπάτι, ὅλο πέτρες κυλισμένες ἀπὸ τὴ βροχὴ, ποὺ πρέπει νὰ γίνεαι χειμαρρὸς σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Τ' ἄλογά μας διήλεγαν προσεκτικὰ τὸ μέρος ὅπου θὰ πατοῦσαν τὸ πόδι, καὶ ἀνασαίνοντας ἀνέβαιναν σιγὰ μὰ ἐξακολουθητικὰ.

— Νὰ δεῖς τώρα ποὺ θὰ πᾶμε στὰ ἔλατα, λέγει ὁ ἀγωγιάτης τῆς ἀδεξίας ἀμαζόνος, νὰ δεῖς τί ἔμορφα ποὺ εἶναι.

— Γιατί τὰ ἔλατα ἰδιαίτερα; κάνει ἐκεῖνη, ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ πεῦκα, εἶναι πῖον Ἑλληνικά.

— Τὰ ἔλατα ἔχουν δροσιὰ, ἀπαντᾷ ὁ ἀγωγιάτης καὶ γι' αὐτὸ τ' ἀγαποῦν πολὺ οἱ βλάχοι καὶ λέν,

« Ἐλατάκι μου, ἐλατάκι μου,
« Στὴ ρίζα σου θὰ πεθάνω
« Μαζὶ μὲ τὸ πεδάκι μου. »

Σταματοῦμε στὴν Καστρομένη βρούση, μέρος ὅπου ἡ πέτρα ἀσπρίζει καὶ τὸ κρουνέρι ποὺ ἀναβροῦζει τρέχει βιαστικὸ μὲς στὰ χαλίγια.

Ἐπεξέψαμε νὰ πιοῦν τ' ἄλογά μας καὶ δρόμον πάλι νὰ προφθάσομε τὴν ἀνατολὴ ἀπὸ τὴν κορυφὴν.

Πίσω μας ἀπλόνουνταν ὁ κάμπος ὅπου, μακριὰ λαμποκοποῦσαν τὰ φῶτα τῆς Ἀθήνας, καὶ παρακάτω τοῦ Φαλήρου καὶ τοῦ Πειραιᾶ, καὶ πέρα χροσίζε ἡ θάλασσα. Καταχνιὰ λιφρεῖα εἶχε πέσει στὸν κάμπο μακριὰ καὶ ἔζωνε τὸ ριζὸ τοῦ Ὑμηττοῦ.

Κάποιος τραγουδοῦσε τὸν « Ἄετό »:

« Ἐπεσε στὸν κάμπο καταχνιὰ πολλή. »

Νᾶναι τάχα κλέφτες, ἢ νᾶναι ἀρματοῦλοι; »

Τὸ τραγοῦδι, ἀργὸ καὶ σιγανὸ, ταίριαζε μὲ τὴν ὥρα καὶ τὴν ἡσυχίαν νυχτιᾶ.

— Τραγοῦδησε καὶ σὺ κανένα τραγοῦδι, λέγει στὸν ἀγωγιάτην ἕνα ἀπὸ τὰ κοριτσόπουλα· τραγοῦδησε ὅ,τι ξέρεις.

— Δὲν κάνει νὰ τραγοῦδήσω, ἀπαντᾷ ὁ ἀγωγιάτης· βαστάγω λύπη.

Τὸ λέγει τόσο ἡσυχᾶ, ποὺ μᾶς φαίνεται σχεδὸν ἀστεῖο.

— Τί λύπη;

— Πέθανε μιὰ ἀδελφὴ μου.

Κανέναν περὶ δὲ χωρατεύει,

— Ἦταν νέα;

— Δεκαχτὼ, δεκαννιὰ .. ἔτσι, κάνει ἀπλὰ ὁ ἀγωγιάτης.

Λύπη στὴ φωνὴ του δὲν ξεχωρίζει καθόλου· γιὰ τὸ χωρικὸ ὁ θάνατος δὲν ἔχει τὴν τραγικότητα ποὺ τοῦ δίνομε μῆς· εἶναι τὸ τελευταῖο ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς. τίποτα ἄλλο· ἀλλὰ δὲν τραγοῦδᾷ σὺν τοῦ πέθανε κανέναν δικὸς του.

Ἄνεβαίνουμε, ἀνεβαίνουμε μὲς στὰ πυκνὰ πεῦκα καὶ τοὺς κέδρους. Μπρὸς μας ἕνα ἀηδόνι κελαῖδεῖ καὶ οἱ νότες του ἀκούονται ζεστοὺς, γεμάτους, ἐξαισιες. Χάμω ἀσπρίζαν κάτι ἀσημιὰ χαμόκλαδα ποὺ δὲ γνωρίζομε, καὶ ρωτοῦμε τί εἶναι;

Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας, ὁ Μανώλης, ποὺ ντυμένος μὲ ἀπλινίστικα κοντὰ πανταλόνια καὶ χοντρές προσίνας, κάλτσες, πῆγαινε περὶ σχεδὸν ὅλον τὸν καιρὸ, μᾶς ἔκοψε ἕνα κλαδάκι· ἡ μυρωδιὰ ἦταν ἀρωματικὴ, πολὺ δυνατὴ. Ρωτοῦμε τὸν ἀγωγιάτην τί εἶναι αὐτό;

— Λουμίγια, μᾶς λέγει. Δὲν ξέρετε τὰ λουμίγια; Τὰ βάζουν στὴς καντίλες καὶ τ' ἀνάβουν καὶ φωτίζουν.

Ἦμαστε τώρα ψηλὰ πολὺ· εἴχαμε περάσει τὴν ζώνη τῶν πεύκων, ἀνεβαίναμε ἀνάμεσα σὲ ἔλατα μεγάλα, πυκνὰ, ἀνώμαλα, ποὺ δὲν ἔχουν καμμίαν ὁμοιότητα μὲ τὸ μαυροπράσινο κανονικὸ ἔλατο τοῦ βοριά· ἐδῶ τὸ κίθνεο ἔχει τὸ δικὸ του ἰδιαίτερον χαροκίον. Χαμηλὰ, στὸ γῶμα κέδροι πολλοὶ, ἀπλόνουν τὰ δυνατὰ τους κλωνάρια, σφιχταγκαλιάζουν τὸ βράχο ὅπου κολνοῦν τὸ φύλλωμά τους σὺν νὰ ἦθελαν νὰ τὸν ρουφίζουν.

Ἄρχισε νὰ χαράζει· σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἴμαστε στὴν κορυφὴν, βεβαιώνουν οἱ ἀγωγιάτες. Καὶ ὅλο ἀνεβαίνομε σὲ μονοπάτια κλωμμένα γιὰ κατσίκια.

Τώρα ποὺ γλυκοχαράζει, κάθε κούραση σβήνει λὲς καὶ καινούρια ζωὴ γύνεται μέσα· ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ χρωματίζεται, τὸ φεγγάρι ἀπὸ χρυσὸ ἔγινε ἀσημένιο, κοντεύει νὰ γίνῃ ἄσπρο, σὰ μπαμπάκι χνουδωτό, τὰ ἔλατα παίρνουν χροῦμα πράσινο, δροσερὸ, καὶ μυρίζουν, καὶ μυρίζουν...!

Μέσα σ' ἕνα ἔλατο πλεγμένο κάποιος ἀνικαλύπτει ἕνα ἀγιόκλημα ἄγριο καὶ μᾶς τὸ μοιράζει· τ' ἄσπρον του λουλούδια κοκκινίζουν στὴς ἄκρες καὶ σκορποῦν μυρωδιὰ ποὺ μεθᾷ. Οἱ πῖον νέοι ξεφωνίζουν ἀπὸ χαρὰ καὶ οἱ πῖον γέροι βαστιοῦνται γιὰ νὰ μὴν τοὺς μιμηθοῦν. Τ' ἀηδόνι μακριὰ πίσω μας κελαῖδεῖ ἀκόμα, καὶ μπροστά μας ἄλλο τοῦτοῦ ἀπαντᾷ, μᾶς καλεῖ ν' ἀναβοῦμε γρηγορότερα.

(Ἐπεται συνέχεια)

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΒΡΕ, ΤΟΥΣ ΔΕΙΛΟΥΣ!

Τέτοια κουβέντα μᾶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ στόμα ὀλονῶν μας σὲ μιὰ στιγμή, ποῦ τοὺς εἶδαμε νὰ φεύγουν σὰ λαγοί.

Ἦτανε ἡ πρώτη μέρα τοῦ Κιλκίς ἕστερα ἀπὸ κεῖνο τὸ μεγάλο μακελιὸ, ποῦ τοὺς ξεροῖζώσαμε ἀπὸ κεῖνα τὰ ἀτέλειωτα καὶ ἀνίκητα προχώματα, καὶ τοὺς βάλαμε μπροστὰ σὺν τὸ τσοπάνι μὲ τὰ γίδια.

Ἦταν 2 τάγματα τακτικοῦ στρατοῦ φερμένα ἀπὸ τὴ Δράμα μὲ σκοπὸ ἀντεπιθέσεως.

Τὰ προχώματά τους στὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ, ποῦ εἶχε ὑψόμετρο 204, τὰ εἶχαμε πιασμένα, καὶ κεῖνοι ἔπεσαν στὸν κάμπο κάτω καὶ τραβοῦσαν πίσω γιὰ τὸ Σαρηγιόλ.

— Κοντὰ, παιδιά, νὰ μὴν πάρουν ἀνάσα διόλου, κοντὰ!»

Καὶ τοὺς πήραμε ἀπόκοντα δίχως νὰ παῦει τὸ τουφεκίδι, ἕστερα ἀπὸ ἕναν κόπο μεγάλο, μιὰ δίψα ἀπελπιστική, ἕνα λιποθύρι ἀνυπόφορο καὶ μιὰ νήστια ποῦ κανέννας δὲν τὴν σκέφτηκε, καὶ οὔτε τὴν ψηφοῦσε.

Ἀριστερά μας ἕνα βουνὸ, ψηλότερο πολὺ ἀπὸ κεῖνο ποῦ πήραμε μεῖς, ἀκόμα βαστοῦσε. Τὸ κανονίδι καὶ τὸ τουφεκίδι ἔδινε κ' ἐπαιρνε κ' ἐκεῖ.

Ἐμεῖς τραβήξαμε πέρα ἀπὸ τὴ γραμμὴ τους, καὶ τρέχοντας κυνηγοῦσαμε τὰ ἀπομεινάρια, ποῦ κ' ἐκεῖνοι σὺν διασκέλισαν τρεχάτοι καὶ ἀλαφιασμένοι ἕνα βουνάκι ἐκεῖ βαθεῖα, ἐχάθησαν μὲ μᾶς.

Τότε σταθήκαμε κ' ἐμεῖς, καθήσαμε χάμω, μοιράσαμε τὰ φουσίγγια, κυτάξιμε ποιὸς λείπει, καὶ περιμέναμε.

Ἐκεῖ κοντὰ μας μιὰ βρυσσοῦλα μὲ λίγο νεράκι ἀγωνίστηκε πολὺ νὰ μᾶς σβύσει τὴ δίψα, ἀλλὰ καὶ ὅσω πίναμε, τόσο καὶ διψοῦσαμε περισσότερο καὶ τόσο καὶ ἰδρώναμε. Τὸ λιανολίθιστο στὸ στόμα μᾶς ἀνάπαινε καλύτερα.

Σὲ μιὰ στιγμή ἀκοῦμε τουφεκιὲς δεξιά μας σ' ἕνα χωριονάκι καὶ στρατιῶτες νὰ κινοῦνται, δίχως νὰ ξέρουμε ἂν εἶνε δικοὶ μας ἢ Βούλγαροι. Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ τάγματός μας μᾶς ἐζύγωσε τρεχάτος μὲ τὸ ἄλογό του, καὶ μᾶς εἶπε πῶς εἶνε ἡ Τετάρτη Μεραρχία σὲ κεῖνο τὸ χωριό.

Ἐμείναμε ἐκεῖ σὲ ἀκροβολισμό καὶ εἶχαμε τὸ μάτι πάντα ἔμπρὸς καὶ τ' αὐτὴ δεξιά κ' ἀριστερά.

Σὲ λίγη ὥρα βλέπουμε καὶ ξεπροβάλλει ἀπὸ τὸ βουνάκι ἔμπρὸς μας ἕνα μαῦρο πρᾶμα, ποῦ ὅσω ζύγωνε ἐξεχώριζε στρατός.

— Παιδιά, τοὺς βλέπετε αὐτοὺς ἐκεῖ ἐπάνω; Θέλουν νὰ μᾶς κάνουν ἀντεπίθεση, μὰ

σεῖς θὰ τὸ δείξετε πάλι. Βάλετε κλισιοσκόπιο 700 μέτρα, ξαπλωθεῖτε καλὰ χάμω νὰ μὴ φαίνεται κανένας σας, καὶ σβύσετε τὰ τσιγάρα σας. Νὰ μὴ βιασθῆτε. Τὸ τουφεκὶ θ' ἀρχίσει μὲ ἕνα παράγγελμα, ἅμα ζυγώσουν πολὺ, νὰ σημαδεύετε καλὰ καὶ δὲ θὰ μείνει ἀπὸ δαίτους ρουθοῦνι. Στὸ τέλος, ἂν τύχη κ' ἐπιμένουν, μὲ τὴ λόγχη στὰ χέρια θὰ ὀρμήσουμε σὺν τὰ σκυλιὰ καὶ θὰ τοὺς βάλομε κνήγη. Παιδιὰ ψυχραιμία γιατί ἐχύσαμε πολὺ αἷμα γιὰ νάρθουμε ὡς ἐδῶ.»

Οἱ στρατιῶται ὅλοι, μὲ μᾶς ἐτοιμάστηκαν, ἐξάπλωσαν φουσίγγια χάμω, καὶ μὲ λαχτᾶρα πρόσμεναν νὰ μᾶς ζυγώσουν.

Μέσα σὲ κείνη τὴ στιγμή ἀγωνίας, ποῦ τσιμουδιὰ δὲν ἀκούονταν ἀνάμεσά μας, τὴ στιγμή τὴν ἱερὴ καὶ ἀντρειωμένη, ποῦ πολλοὺς πάλι θ' ἀνάδειχνε λεβέντες καὶ παλληκαράδες ἀπὸ τοὺς 150 στρατιῶτές μας, ἀκούστηκε μιὰ κανονιὰ ἀπὸ κάτω μας, καὶ ἡ ὀβίδα ἔπεσε ἀνάμεσα σαυτοὺς ποῦ καρτερούσαμε. Ξαφνιασθήκαν λιγάκι καὶ ἄρχισαν νὰ περπατοῦν τρεχάλα.

Δεύτερη ὀβίδα τοὺς χάλασε τὴν τάξι καὶ κοντοσταμάτησαν.

Ἡ τρίτη τοὺς ἔκαμε μαλλιὰ κουβάρια, καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν.

Τρεῖς ἄλλες ἀκόμα ὀβίδες, τοὺς ἔκαμαν νὰ φύγουν μὲ τέτοιον τρόπο ἄσχημο καὶ ρεζίλιο ποῦ ἀπὸ τὸ στόμα ὀλονῶν μᾶς ἔφυγε μιὰ κουβέντα.

— « Βρὲ τοὺς δειλοὺς!! »

Ἐμεῖς ὅσω τρώγαμε κανονιὲς, τόσο καὶ τραβοῦσαμε ἔμπρὸς, καὶ ὅσω περισσότερες τρώγαμε τόσο πέφταμε σὰ λυσισιμμένοι. Ἀκοῦς ἐκεῖ μὲ ἔξη κανονιὲς νὰ φύγουν!

— « Βρὲ τοὺς δειλοὺς!! »

Ἔτσι ἔλεγαν οἱ στρατιῶτες μας ἀναμεταξύ τους, καὶ εἶχαν δίκαιο.

Ἡ καρδιά μας ἐχάρηκε ποῦ τὸ κανόνι μας γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἀγῆ μᾶς βοηθοῦσε νὰ τοὺς τρίψομε τὴ μούρη, μὰ κ' ἐλυπήθηκε γιατί εἶδαμε πῶς ἔχουμε νὰ κάμουμε αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ ἔχτρο ἀναντρο, δειλὸ καὶ ὄχι μὲ στρατὸ σιδερένιο, σωστὸ, ἀλλὰ μὲ κομιτατζήδες πρόστυχους, ποῦ θέλαν κλεφτοπόλεμο.

Τοὺς ἐννοήσαμε καλὰ μέσ' στὴν καρδιά μας, καὶ τοὺς ἐκαταλάβαμε τόσο πολὺ πῶς εἶνε ἀναντροί, ποῦ γιὰ λογαριασμὸ τους ἐντραπήκαμε τοὺς εἶδαμε ὀλοφάνερα νὰ φεύγουν σὰ λαγοὶ μὲ ἔξη κανονιὲς, ἀντὶ ἔμπρὸς νὰ ὀρμήσουν, ὅσω καὶ μᾶς κωκοφάνηκε ποῦ δὲν ἐζύγωσαν διόλου νὰ ἀδειάσουμε τὰ γεμισμένα μίνλιχερ, ποῦ μὲ αὐτὰ ἀκόμα τοὺς καρτεροῦμε τοὺς δειλοὺς.

ΠΑΝΟΣ Κ. ΣΜΥΡΝΙΩΤΗΣ

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

— x —

ΠΕΡΙ ΕΓΚΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ, ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΥΤΟΥ ΑΡΧΩΝ

Καθίσταται γνωστόν εις τὰς ἑκασταχοῦ Ἐπιτροπὰς ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 2529 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τῆς 29 Ἀπριλίου 1915 ἐνεκρίθη τὸ ἐν τῇ Γενικῇ Συνελεύσει τῆς 21 Ἀπριλίου 1915 τροποποιηθὲν Καταστατικὸν τοῦ Σώματος καὶ κατεχωρίσθη εἰς βιβλίον τῶν ἀνεγνωρισμένων τοῦ Κράτους Σωματείων.

Δυνάμει τοῦ Καταστατικῆς τούτου Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τοῦ Σώματος καθίσταται ἡ Συνέλευσις τῶν Μελῶν, ἣς Πρόεδρος ἐξελέγη παμψηφεί ὁ κ. Μ. Νεγροπόντης, Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ν. Πασπάτης καὶ Γραμματεὺς ὁ κ. Γ. Πανάς· Διοικητικὴ δὲ αὐτοῦ Ἀρχὴ, τὸ Δ. Συμβούλιον, ὅπερ ἀνέλαβεν ἅπαντα τὰ καθήκοντα τῆς καταργηθείσης Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς. Μέλη αὐτοῦ ἐξελέγησαν οἱ κύριοι Κ. Βασιλείου Πρόεδρος, Μ. Μίνδλερ Γ. Γραμματεὺς, Κ. Μελάς Γενικὸς Ἐφορος τοῦ Σώματος, Φ. Χρυσοβελώνης Ταμίας καὶ Ο. Ἀραβαντινὸς Ἐφορος τῆς Βιβλιοθήκης.

Τὸ νέον Δ. Συμβούλιον ἀναλαμβάνον τὴν Διοίκησιν τοῦ Σώματος αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσῃ τὰ θερμὰ αὐτοῦ συγχαρητήρια διὰ τὸς συντελεσθείσας μέχρι σήμερον προόδους, ὀφειλομένας εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὰς ἀόκνους προσπάθειάς τῶν ἑκασταχοῦ Ἐπιτροπῶν, ὑπόσγεται δὲ νὰ βελτιώσῃ τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας τοῦ Σώματος διὰ τοῦ ὑπὸ ἐκπόνησιν νέου Κανονισμοῦ τοῦ περιλαμβανόντος πάσας τὰς ὑπὸ τῆς πείρας ὑποδείχθεισας ἀναγκαίαις τροποποιήσεις, ἵνα διὰ τῆς ἐπιτυχῶς μετὰ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ὑφισταμένων ἀρχῶν συνεργασίας ἐπισύρῃ ἀμέριστον τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Γενικοῦ ἡμῶν Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν Ἀρχῶν τῆς Πολιτείας ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν ὁποίων ἐργάζεται.

Τὸ Δ. Συμβούλιον ἐντέλλεται πάσαις ταῖς Περιφερειακαῖς Ἐπιτροπαῖς τὴν ἐκπόνησιν τῶν ἰδιαίτερων αὐτῶν Κανονισμῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Γενικῶν Διατάξεων τοῦ ἐκτυπωθέντος νέου Καταστατικῆς καὶ τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Σώματος ἵνα ὑποβάλωσιν αὐτοὺς πρὸς ἔγκρισιν, προβαίνουσαι συγχρόνως εἰς τὰ ἐν τῷ Καταστατικῷ ὀριζόμενα πρὸς ἐπίσημον διορισμὸν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ Δ. Συμβουλίου.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Τὸ Δ. Συμβούλιον καθιστᾷ γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι τὸ Περιοδικὸν «Πρόσκοπος» ὑδερμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τοῦ Σώματος ἀφαιρεθείσης ἀπ' αὐτοῦ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἄντ' αὐτοῦ τὸ Δ. Συμβούλιον ἀναγνωρίζει καὶ ἀνακηρύσσει ὄργανον Ἐπίσημον τοῦ Σώματος τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκδιδόμενον 16σέλιδον Δεκαπενθήμερον Περιοδικὸν

« ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ »

συντασσόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ Συντακτικῶν Ἐπιτροπῶν ἐδρευουσῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐγκρίσει καὶ ἐποπτεία τοῦ Δ. Συμβουλίου.

Τὸ Δ. Συμβούλιον συνιστῶν τὸ Ἐπίσημον ὄργανον αὐτοῦ ἐντέλλεται πᾶσι τοῖς ὑφισταμένοις αὐτοῦ ὅπως ἐγγραφῶσι συνδρομηταί, καθότι πᾶσαι αἱ Ἐγκύκλιοι καὶ αἱ Ἐπίσημοι Ἀνακοινώσεις τοῦ Σώματος θὰ ἐνεργῶνται ἐφεξῆς διὰ τοῦ Ἐπίσημου τούτου ὄργανου τοῦ Σώματος, παρακαλοῦνται δὲ πάντες οἱ Ἐφοροὶ τῶν ἑκασταχοῦ Ἐπιτροπῶν ὅπως ἀναλάβωσι τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ «Ἐσο Ἐτοιμος» καὶ συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ Κέντρου διὰ τὴν ἐν γένει διοργάνωσιν τῆς τακτικῆς ἀντιπροσωπείας αὐτῶν.

Αί σχετικαί περί τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῶν διαφόρων Ἐπιτροπῶν καὶ Ὁμάδων εἰδήσεις, ὡς καὶ ἡ πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλομένη διὰ τὸ Περιοδικὸν ὕλη τῶν συνεργατῶν θὰ διευθύνεται πρὸς τὴν : Συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Περιοδικοῦ

« ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ »

Ὅδὸς Λυκαβητοῦ 7Α. Ἀθήνας

μετὰ τῆς ὁποίας θὰ διενεργῆται καὶ ἡ σχετικὴ ἀλληλογραφία καὶ διεκπεραιώσεις τοῦ ἐν λόγῳ Περιοδικοῦ.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΑΙΩΝ

Κατόπιν τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν διαφόρων εἰδῶν καὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς ἐν γένει παρουσιάσεως τῶν ἐμβλημάτων τῶν Σημαιῶν τοῦ Σώματος, ἡ ἀξία τῶν διαφόρων αὐτῶν εἰδῶν ἐκανονίσθη ὡς ἑξῆς :

Ἐπίμηλον Σημαίας μετὰ φοίνικος καὶ τοῦ γραμματος τῆς Περιφέρειας.	Δρ.	32
Κοντὸς Σημαίας μετὰ βελούδου	»	15
Κορδόνια μετάξινα	»	8
Σημαία μεταξίνη φέρουσα ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν αὐτῆς ἔξωγραφισμένον τὸν Φοίνικα τοῦ Σώματος	»	60
Ζώνη ζωστήρος	»	15
	Δρ.	130

Τὰ ἐν λόγῳ εἶδη ἢ ἀποθήκη τοῦ Σώματος παρέχει τοῖς ἐνδιαφερομένοις εἴτε συνολικῶς εἴτε κατ' εἶδος. Τὸ Δ. Συμβούλιον ὁμῶς συνιστᾷ εἰς τὰς διαφόρους Ἐπιτροπὰς τὴν παραγγελίαν τῆς Σημαίας διὰ τοῦ Κέντρου πρὸς ἐξασφάλησιν τῆς κανονικῆς παρουσιάσεως τῶν ἐμβλημάτων τῆς ἐπιτυγχανομένης τῇ συνεργασίᾳ εἰδικοῦ καλλιτέχνου ἐν Ἀθήναις.

ΠΕΡΙ ΖΩΝΩΝ

Ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ οἰκείου τμήματος τῆς στρατιωτικῆς ἐπιμελητείας κατασκευάζονται ἐπὶ παραγγελίᾳ ὑπὸ τῆς ἀποθήκης τοῦ Σώματος αἱ Προσκοπικαὶ Ζῶναι μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν πρὸς δρ. 6.50 διὰ τὸ πρῶτον μέγεθος αὐτῶν μετὰ θήκης πελέκως, καὶ δρ. 4.50 διὰ τὸ δευτέρον μέγεθος ἄνευ θήκης. Συγχρόνως κατασκευάζονται καὶ ἀορτῆρες ἄπλοὶ ἄνευ ζώνης καὶ θήκης πρὸς δρ. 3 τὸ ζεῦγος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ

Συμφώνως τῷ σχετικῷ ἄρθρῳ τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου, πάντες οἱ θέλοντες νὰ ζητήσωσι πληροφορίας, σχετικὰς μὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ Σώματος, ἢ τὴν κίνησιν ἢ ἰδρυσιν νέων ὁμάδων καὶ ἐν γένει διὰ πᾶν τεχνικὸν ζήτημα, ἐντέλλονται ὅπως ἀλληλογραφῶσιν ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Βιβλιοθήκης τὸς 8ον τεῦχος αὐτῆς περιλαμβάνον τὸ ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν παιχθὲν ὑπὸ τῶν Ἐρασιτεχνῶν τοῦ Σώματος Προσκοπικὸν Παίγνιον ὁ « Προσκοπισμός ». Ἐπίσης ἐξεδόθησαν τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ Ἐγκυκλίῳ ἀναφερόμενα πτυχία εἰδικότητων καὶ ἐντελλόμεθα ταῖς διαφόραις Ἐπιτροπαῖς τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν.

Συνιστᾶται ἡ ἀπόκτησις τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου Ὁμάδων Χανίων κ. Ε. Πολιουδάκη ἐκδοθέντος βιβλίου « περὶ Σκοποβολῆς » ἀπαραιτήτου ἐφοδίου παντὸς Ἀρχηγοῦ Ὁμάδος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουλίου 1915

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου

Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Μ. ΜΙΝΔΛΕΡ

ΠΤΥΧΙΟΝ ΞΥΛΟΥΡΓΟΥ

Νά γνωρίζη :

- 1). Ἀνάγνωσιν, γραφήν καὶ τὰς 4 πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς.
- 2). Νά κατασκευάζη κόλλαν.
- 3). Νά προονίξη καὶ νά χειρίζεται ὅλα τὰ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα.
- 4). Νά τροχίξη τὸ προῖον, τὴν πλάνην, τὴν σμίλην καὶ τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖα τῆς ξυλουργικῆς.
- 5). Νά πλανίξη καὶ νά εὐθυιάξη τὰς ἐπιφανείας τῶν ξύλων.
- 6). Νά συναρμολογῇ τὰ ξύλα με δόντια, με μόρσα με κλειδιά καὶ με σφήνες.
- 7). Νά ἰχνογραφῇ εὐθύγραμμα καὶ ἐπίπεδα σχέδια ἄνευ τῆς χρήσεως οἰουδήποτε ἐργαλείου.
- 8). Νά σχεδιάξη εἰς φυσικὸν ὁποιοδήποτε σχέδιον.
- 9). Πρακτικὴν γεωμετρίαν. Δηλαδή νά γνωρίζη τὴν καταμέτρησιν τετραγώνου ἐπιφανείας, κύβου τριγώνου, καὶ λοιπῶν ἀκανονίστων σχημάτων.
- 10). Νά κατασκευάσῃ διὰ ξύλου ἓν οἰονδήποτε ξυλουργικὸν ἀντικείμενον.

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΟΝ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρων :

- 1). Νά κατασκευάξη σχέδιον ξυλουργικῆς ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως.
- 2). Νά κάμνη τελείας ἐφαρμογῆς συνθέσεων ξυλουργικῶν.
- 3). Νά διακρίνη τὰ εἶδη τῶν ξύλων καὶ τὴν χρῆσιν ἑνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.
- 4). Νά ὑπολογίξη τὰς ἀπαιτουμένους ποσότητας ξύλου διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς ξυλουργικοῦ ἔργου.
- 5). Νά κατασκευάσῃ ἐκ σχεδίου τράπεζαν ἢ κάθισμα.

ΠΤΥΧΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΥ

Νά γνωρίζη :

- 1). Ἀνάγνωσιν, γραφήν καὶ τὰς 4 πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς.
- 2). Τὰ κυρ ὄτερα σιδηρουργικὰ ἐργαλεῖα.
- 3). Στοιχεῖα ἰχνογραφίας.
- 4). Νά ἀνάπτῃ τὸ καμίνι με κόκ καὶ κάρδις.
- 5). Τὸν χειρισμὸν τῆς βαρειᾶς.
- 6). Νά τρυπᾷ εἰς τὸ δρέπανο διάφορα σίδηρα με τρύπες μέχρι 5 χιλιοστομέτρων.
- 7). Νά διακρίνη τὰ διάφορα μέταλλα καὶ τὰ διάφορα μεγέθη τῶν βιδῶν μέχρι μίας Ἴντσας.
- 8). Νά λιμάρῃ ἓνα μόρσο.
- 9). Νά κόπῃ ἓν τεμάχιον λαμαρίνας με τὸ κοπίδι.
- 10). Νά κατασκευάξη γωνίαν ἀπὸ λαμάκι $0,25 \times 0,06$ διὰ τοῦ καμινίου.

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΟΝ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρων :

- 1). Νά καθορίξη τὴν ταχύτητα τοῦ δρεπάνου διὰ διαφόρων εἰδῶν τρύπας.
- 2). Νά κατασκευάξη κοπίδι ἀπὸ καινούργιο ἀτσάλι.
- 3). Νά κατασκευάξη τρυπάνι διὰ τὸ δρέπανον ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀτσάλι.
- 4). Νά γνωρίζη τὴν βαφὴν τῶν ἐργαλείων καὶ ἑνὸς κολασίτου.
- 5). Νά ἐξάγῃ διαφόρους κωραβόλους ἀπὸ τὸ καμίνι με λαμάκι $0,20 \times 0,06$.
- 6). Νά τραβᾷ διάφορα μόρσα ἀπὸ τὸ καμίνι με σίδηρα $0,15 \times 0,06$.
- 7). Νά κάμνη διάφορα συγκόμματα ἀπὸ τὸ καμίνι με σίδηρα $0,15 \times 0,15$.

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΚΥΠΡΟΥ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ ΒΟΛΤΟΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΛΕΞΙΝ ΤΗΣ ΔΕΜΗΣΣΟΥ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ ΒΟΛΤΟΝ

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΝ

ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Τι πρέπει να γνωρίζη και να κάμη ο
Πρόσκοπος εις τὰς ἐξῆς περιπτώσεις :

Α΄. ΝΕΥΡΙΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

(ὕστερία, ἐπιληψία)

Νευρική κρίσις θὰ εἰπῆ πᾶσα ἀπότομος αἰξίσις τῆς λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος μεταξὺ τῶν συνηθεστέρων ἀσθενειῶν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κατὰ πρόωτον λόγον ἢ Ὑστερία καὶ κατὰ τρίτον ἢ Ἐπιληψία καὶ αἱ δύο ἀσθενεῖαι τοῦ Νευρικοῦ συστήματος καὶ αἱ δύο παρουσιάζουσαι τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικόν, ὅτι ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην ἠμποροῦν νὰ ὑπεραυξήσουν τὴν νευρικήν ἐνέργειαν, ἠμποροῦν δηλ. νὰ κάμουν κρίσεις νευρικής.

Ἡ Ὑστερία εἶναι ἀσθένεια τῶν γυναικῶν μᾶλλον ἢ ὑστερική κόρη ἢ γυναῖκα εἶναι πολὺ εὐαίσθητος, στενοχωρεῖται, γελᾷ καὶ κλαίει πολὺ εὐκόλως καὶ μετὰ τὴν παραμικροτέραν ἀκόμη αἰτίαν καθ' ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι καλά· αἴφνης, κατόπιν μιᾶς οἰαοδῆποτε ταραχῆς ἢ λύπης, αἰσθάνεται ἀδιαθεσίαν, νομίζει ὅτι κατὰ τὴν σφίγγει εἰς τὸν λαιμὸν καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ, βγάζει φωνὰς, πίπτει κατὰ γῆς σχεδὸν ἀναίσθητος, εἶναι ὠχρὰ καὶ κίθυδρος καὶ καταλαμβάνεται ἀπὸ σπασμοὺς εἰς ἓν μέρος (πρόσωπον, χεῖρ, πόδι) ἢ καὶ εἰς ὀλόκληρον τὸ σῶμά της. Ἡ κατάσταση αὕτη λέγεται ὑστερική κρίσις καὶ διαρκεῖ ὡς ἐστὶ τὸ πλεῖστον ὀλίγα λεπτὰ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν συνέρχεται ὁ ἄρρωστος ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἡ Ἐπιληψία (ὁ κοινῶς λεγόμενος σεληνιασμός) εἶναι σοβαρὰ ἀσθένεια, πολὺ σπανιότερα εὐτυχῶς τῆς ὑστερίας.

Ὁ ἐπιληπτικός ἐκεῖ ποῦ εἶναι καλά, εἶτε εἰς τὸν δρόμον του εἶτε εἰς τὴν ἐργασίαν του, ζαλίζεται, πίπτει τελείως ἀναίσθητος κατὰ γῆς, τὸ πρόσωπό του γίνεται πληθωρικὸ (κόκκινο-μαῦρο) καὶ ὅλο του τὸ σῶμα καταλαμβάνεται ἀπὸ σπασμοὺς· οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν συστρέφονται εἰς τὰς κόγχας, τὸ πρόσωπον συσπᾶται, οἱ ὀδόντες κτυπῶνται καὶ τρίβονται μεταξύ των καὶ μεταξύ τῶν ὀδόντων βγαίνει ἡ γλῶσσα καὶ ἄφρῶς τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια κινουῦνται

σπασμωδικὰ ἐπίσης καὶ μετὰ πολλὴν δύναμιν. ὑπάρχει τελεία ἔλλειψις συνειδήσεως.

Μετὰ τοὺς σπασμοὺς, οἱ ὁποῖοι διαρκοῦν 10—15', ὁ ἐπιληπτικός πίπτει εἰς ὕπνον βαθὺν ἀπὸ τὸν ὁποῖον συνέρχεται κατ' ὀλίγον χωρὶς νὰ ἐνθυμῆται τίποτε ἀπολύτως ἀφ' ὅ,τι τῷ συνέβη.

Τοιαύτη περίπου εἶναι ἡ ἐπιληπτικὴ κρίσις.

Ὁ πρόσκοπος μόλις ἀντιληφθῆ τὰ φαινόμενα τῆς ὑστερικής κρίσεως θὰ σπεύσῃ νὰ συγκρατήσῃ τὴν γυναῖκα ἢ τὴν κόρη, θὰ τὴν καθήσῃ σιγὰ-σιγὰ ἐπὶ καθέκλας ἢ τραπέζιου προχείρου ἢ κατὰ γῆς ἀκόμη, θὰ ξεσφίξῃ τὰ ροῦχὰ της ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸ στήθος καὶ θὰ κάμη ὅ,τι εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς λιποθυμίας ἐμάθομεν νὰ κάμωμεν.

Εἰς τὴν ἐπιληπτικὴν κρίσιν θὰ σπεύσῃ, μόλις ἀντιληφθῆ τὸν ἀνθρώπον ζαλιζόμενον, νὰ τὸν πιάσῃ, νὰ τὸν παραμερῆσῃ ἀπὸ σκάλα ἢ τοῖχον ἢ φωτειὰ, νὰ τὸν πλαγιάσῃ εἰς μέρος ἀσφαλές καὶ νὰ βάλῃ ἀμέσως διπλωμένο τὸ μανδῆλί του ἀνάμεσα εἰς τὰ δόντια τοῦ ἄρρωστου διὰ νὰ μὴ σπάσῃ τὰ δόντια του καὶ διὰ νὰ μὴ κόψῃ τὴ γλῶσσά του.

Τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐπιληπτικὴν κρίσιν: Ὁ πρόσκοπος μετὰ τὸ μανδῆλι διπλωμένο ἀνάμεσα εἰς τὰ δόντια θὰ περιμένῃ γονατιστὸς καὶ ἀκίνητος ἐκεῖ μέχρις οὗ παύσῃ ἡ κρίσις καὶ θὰ ἀναθέσῃ εἰς ἄλλον συναδέλφον του νὰ βάλῃ συνασπισμοὺς εἰς τὰ πόδια εἴν ὑπάρχουν πρόχειροι καὶ νὰ βρέξῃ μετὰ κροῦ νερὸ τὸ πληθωρικὸ πρόσωπο τοῦ ἄρρωστου.

Ἐὰν ἡ ἐπιληπτικὴ κρίσις, ἀντὶ νὰ παύσῃ, ἐπαναλαμβάνεται, τότε διὰ τοῦ συναδέλφου του θὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν ἰατροῦ.

Β΄. ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΗ ΣΥΜΦΟΡΗΣΙΣ

Ἡ συρροὴ μεγαλητέρου ποσοῦ αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλον λέγεται ἐγκεφαλικὴ συμφορήσις: προέρχεται ἀπὸ πολλὰς ἀσθενείας, ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου ὁ πρόσκοπος ἠμπορεῖ νὰ τὴν συναντήσῃ εἶτε εἰς τὸν δρόμον εἶτε εἰς τὴν ἐσοχὴν εἶνε ἡ γεροντικὴ ἡλικία, ἢ ἡλίασις καὶ ἡ μεγάλη ψύξις.

Ὁ ἀνθρώπος αἰσθάνεται βάρος εἰς τὸ κεφάλι καὶ ζάλην καὶ πονοκέφαλον, ἔχει τὸ πρόσωπο πληθωρικὸ καὶ τὰ μάτια κατακόκ-

κινα, δὲν ἢμπορεῖ νὰ σταθῆ ὀρθὸς καὶ ἀναγκάζεται νὰ πλαγιάσῃ, αἰσθάνεται ὀλίγον ἢ καὶ καθόλου, δὲν γνωρίζει τὰ περίεξ ἄτομα καὶ κάποτε παραληρεῖ.

Θὰ βάλωμεν ἀμέσως ἠνυχρὰ ἐπιθέματα ἢ πάγον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἰάν ἔχωμεν, θὰ βάλωμεν τὸ κεφάλι ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ σῶμα, θὰ δώσωμεν καθάρσιο, εἰάν ἔχωμεν πρόχειρο, καὶ θὰ σπεύσωμεν νὰ μεταφέρωμεν τὸν ἄρρωστον εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἢ εἰς τὸ σπῆτί του, διότι ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσις εἶναι σοβαρὸν πρᾶγμα καὶ ἔχει ἀνάγκην ἰατρικῆς περιποιήσεως.

Γ'. ΑΣΦΥΞΙΑ ΔΙ' ΑΕΡΙΟΦΩΤΟΣ ἢ ΟΞΕΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΣ

Εἰς τὸ περὶ Πνιγμοῦ κεφάλαιον ἐμίθωμεν ὅτι ἡ ἔλλειψις εἰσπνοῆς ἀέρος προκαλεῖ ἀσφυξίαν καὶ θάνατον.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἀποθάνωμεν ἐξ ἀσφυξίας δὲν φθάνει μόνον νὰ μὴ εἰσπνέωμεν ἀέρα ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν πνιγμὸν, εἰς τὸν ἀπαγχονισμὸν καὶ εἰς τὰ ξένα σώματα καὶ τὰς παθήσεις τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν πνευμόνων.

Ἀποθνήσκομεν ἐξ ἀσφυξίας ἐπίσης καὶ ὅταν εἰσπνέωμεν ἀέρα *μολυσμένον καὶ ἀκάθαρτον*.

Ἀκάθαρτος καὶ μολυσμένος ἀήρ ὑπάρχει :

α) Ὅπου ζῶσι πολλὰ ἄτομα μὲ κατὰκλειστες τῆς θύρας καὶ τὰ παράθυρα (φυλακαί).

β) Εἰς τὰς ὑπονόμους, ὅπου εἶναι κατ' ἐξοχὴν δηλητηριώδης καὶ θανατηφόρος.

γ) Ὅπου ἀφίηται νὰ ἀναπτυχθῆ μεγάλη ποσότης ἀερίοφωτος, καὶ

δ) Ὅπου ἀναπτύσσεται ὀξειδίου τοῦ ἀνθρακος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἠνυχρότερο κλίμα ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας, πολλοὶ, κάτοικοι τῶν πόλεων ἰδίως, μεταχειρίζονται τὸν χειμῶνα τὰ μαγγάλια ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνάπτουσι κάρβουνα· τὰ κάρβουνα, μὲν ἀρχίζουσι νὰ ἀνάπτουσι, βγάζουσι *πράσινη φλόγα*, ἢ ὅποια εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ὀξειδίου τοῦ ἀνθρακος.

Ἐάν τὰ κάρβουνα ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνάπτουσι ἐντὸς δωματίου μὲ κλειστὴν τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα, ἡ ποσότης τοῦ ὀξειδίου τοῦ ἀνθρακος πολλαπλασιάζεται καὶ ἐπομένως καὶ ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ τοῦ δωματίου μολύνεται.

Ἄντὶ ζέσεως ὁ κάτοικος ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται βᾶρος εἰς τὸ κεφάλι, ἔχει χτυπήματα εἰς τὰ ἄντια, γίνεται ὠχρὸς καὶ θέλει νὰ κοιμηθῆ· ἡ ἀναπνοὴ δυσκολεύεται, οἱ καρδιακοὶ παλμοὶ αὐξάνονται, τὸ πρόσωπο σιγά-σιγά μελανιάζει καὶ ὁ θάνατος ἔρχεται

ὡς συνέχεια τοῦ ὕπνου του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ἀερίοφωτος.

Μόλις εὐρεθοῦμεν πρὸ τοιαύτης καταστάσεως θὰ σπεύσωμεν νὰ ἀνοίξωμεν ἀμέσως τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες, θὰ σφύρωμεν τὸν ἄρρωστον πλησίον τοῦ παραθύρου ἢ καὶ ἔξω τοῦ μολυσμένου δωματίου, θὰ τὸν γυμνώσωμεν, θὰ βάλωμεν τὸ κεφάλι ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ σῶμα, θὰ βρέξωμεν τὸ πρόσωπο καὶ θὰ κάμωμεν ἐντριβὰς εἰς ὄλο τὸ σῶμα καὶ θὰ σπεύσωμεν νὰ εἰδοποιήσωμεν δι' ἄλλου συναδέλφου τὸν πρῶτον ἰατρὸν τοῦ θὰ συναντήσῃ.

Πρὸς ἀποφυγὴν τοιοῦτων θανάτων δι' ἀσφυξίας πρέπει νὰ ἀφίηνωμεν τὰ κάρβουνα νὰ ἀνάπτουσι ἔξω τῶν δωματίων μας καὶ ἀφοῦ ἀνάψουσι καλῶς, δηλ. *νὰ ἔχουσι κόκκινη ἐντελῶς φλόγα*, νὰ πέρνωμεν τὸ μαγγάλι μέσα.

Ἡ δι' ἀερίοφωτος ἀσφυξία γίνεται συνήθως εἰς τὰ δωμάτια τοῦ λουτροῦ, ὅπου ἐγκαθιστῶμεν ἀερίοφωτος διὰ τὴν ταχεῖαν θέρμανσιν τοῦ νεροῦ· λησιμονεῖται ἀνοικτὸς ὁ σωλὴν τοῦ ἀερίοφωτος καὶ ὁ λουόμενος — μὲ κλειστὴν θύραν καὶ παράθυρα — εἰσπνέει ἀφθόνως ἀερίοφωτος καὶ ἀποθνήσκει κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ἐξ ἀσφυξίας, εἰάν δὲν προληφθῆ ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἢ τῆς ὑπηρεσίας.

Μὲ ὀλίγην προσοχὴν τὸ κακὸν δὲν δύναται νὰ γείνη καὶ τὸ ἀερίοφωτος ἄλλως τε ἔχει χαρακτηριστικὴν μυρωδιά.

Δ'. ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ

Ἡ εἰσαγωγὴ διαφόρων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν ἐντὸς τοῦ ὄργανου μας λέγεται δηλητηρίασις :

Αἱ δηλητηριώδεις οὐσίαι ἢ τὰ δηλητήρια εἶναι διαφόρων εἰδῶν : ἄλλα εἶναι ἀέρια ὡς τὸ φωταέριον, ὀξειδίου τοῦ ἀνθρακος κτλ., καὶ ἄλλα εἶναι ὑγρά οὐσίαι ὡς τὰ πλεῖστα τῶν φαρμάκων καθὼς καὶ αἱ δηλητηριώδεις οὐσίαι τοῦ σκορπιοῦ καὶ τοῦ ὕφρεως.

Ἄλλ' εἴτε ὡς ἀέριον εἴτε ὡς ὑγρὸν καὶ ἂν εἰσαχθῆ τὸ δηλητήριον ἐντὸς τοῦ ὄργανου μας, διὰ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον, διὰ νὰ καταστρέψῃ δηλ. τὴν λειτουργίαν τῶν ὀργάνων μας, πρέπει νὰ εἰσαχθῆ εἰς ἀρκετὴν ποσότητα :

Ὅλα σχεδὸν τὰ εἰς τὰ φαρμακεία πωλούμενα φάρμακα εἶναι δηλητήρια εἰάν τὰ πάρωμεν εἰς μεγάλην ποσότητα, ἐνῶ εἰς μικρὰν ποσότητα — τὴν θεραπευτικὴν — μᾶς θεραπεύουσι ἀπὸ τῆς ἀσθενείας καὶ δι' αὐτὸ τὰ μεταχειρίζομεθα κάθε ἡμέραν.

Αἱ συνήθεις δηλητηριάσεις γίνονται εἴτε κατὰ λάθος εἴτε ἐκουσίως, διὰ τοῦ *βάμμα-*

τος του Ἰωδίου, του Sublimé, του φαρμακικού οξέος, του Ὑπερμαγγανικού Καλίου, Λαυδάνου κτλ., διότι τῶν φαρμάκων αὐτῶν κάμωμεν συχνὴν χρῆσιν :

Ὁ δηλητηριαζόμενος μόλις καταπιῆ τὸ φάρμακον, ζητεῖ βοήθειαν καὶ ὁμολογεῖ τὴν προᾶξιν του καὶ τὸ δηλητήριον ποῦ ἔπηρε.

Μέχρις οὗτου ἔλθῃ ὁ ἰατρός, ὁ πρόσκοπος θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ ἀρρώστου, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας καμμά φορὰ, θὰ γαργαλίῃ τὴ σταφυλὴ καὶ τὰ πέριξ διὰ νὰ προκαλέσῃ ἐμετὸν ἀντὶ πάσης φύσεως : Ἐνα ποτήρι γλυκοῦ νεροῦ εἶναι ἐπίσης ἐλαφρὸν ἐμετικόν, μετὰ ταῦτα θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πῶσῃ γάλα ἀφθονον εἰς ὑπόχρη, καὶ ἐν ἐλλείψει γαλακτοῦ παρουσίας αὐγῶν θὰ σπῶσῃ μερικὰ αὐγά καὶ θὰ ῥίψῃ τὸ ἀσπραδι ἐντὸς νεροῦ καὶ θὰ τὸ δώσῃ νὰ τὸ καταπιῆ : ὁ ἰατρός θ' ἀναλάβῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς θεραπείας.

Μεταξὺ τῶν δηλητηριάσεων τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν βλέπομεν ἐνώπιόν μας καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας πάσχει μέγα μέρος τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ διὰ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος δηλητηριάσις :

Ὁ καπνὸς περιέχει δηλητηριώδη οὐσίαν, τὴν νικοτίνην, τὴν ὁποίαν εἰσπνέομεν μᾶλλον ἢ τὸν εἰσπνεόμενον καπνόν.

Τὸ κάπνισμα εἶναι δυστυχῶς μίαν ἀπὸ τὰς χειρότερας μας συνηθείας καὶ ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν καταστροφικὴν αὐτὴν ἔξιν :

Δὲν ὑπάσχει καπνιστὴς ὁ ὁποῖος δὲν μετενόησε διὰ τὸ σφάλμα του !

Ὁ πρόσκοπον ὀφείλει ὄχι μόνον τὸν ἑαυτὸν του ἀλλὰ καὶ πάντα φίλον καὶ συνάδελφόν του νὰ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ κάπνισμα· συνήθως ὁ μικρότερος μαθητὴς ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ μεγαλητέρου, παράδειγμα κακόν καὶ καταστροφικόν, διότι ἐξασθενεῖ φοβερὰ τὴν μνήμην καὶ τὴν κρίσιν, καταστρέφει τὸν στόμαχον καὶ τὴν πέψιν καὶ εἰς τὴν μεγαλητέραν ἡλικίαν βλάπτει σοβαρὰ τὴν καρδίαν, πάρα-πολλοὶ θάνατοι ἔχουν ἀφορμὴν τὸν καπνόν.

Ἡ δι' οἰνοπνεύματος δηλητηριάσις ἢ ὁ ἀλκοολισμὸς εἶναι πολὺ χειρότερα τῆς τοῦ καπνοῦ ἢ μέθη, πλὴν τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει, εἶναι ἡ ἀρνησις τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα· εἶναι ὁ μεγαλητέρος ἐξευτελισμὸς καὶ σωστὴ ἀποκτίνωσις τοῦ ἀτόμου· ἡ μέθη εἶναι ὕβρις διὰ τὸν ἀνθρώπον.

Ἄλλ' ὅσῃνδὴποτε περιτρονῆσιν καὶ ἂν αἰσθάνεται ὁ πρόσκοπος διὰ τὴν μέθην, ὀφείλει ἐν τούτοις νὰ τὸν βοηθήσῃ **ὅταν**

δὲν χειρονομῇ καὶ δὲν εἴνε ἐξηγηρωμένος. Ἐντριβαὶ καὶ ἐδῶ διὰ ψυχροῦ ὕδατος καὶ καφῆς, εἰσπνοὴ ἀμιμονίας καὶ πρόκλησις ἐμετοῦ, ἰδοῦ ὅ,τι ἔχομεν νὰ κάμωμεν προχείρως κατὰ τῆς μέθης.

Ε'. ΑΙΜΟΠΤΥΣΙΣ, ΑΙΜΑΤΕΜΕΣΙΣ

Τὸ φτύσιμο αἵματος λέγεται αἰμόπτυσις.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ καιροῦ ἤδη εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀδιάθετος καὶ κουρασμένος, ἔχει βῆχα καὶ αἴφνης ἀνευ ἰδιαιτέρας τινὸς αἰτίας αἰσθάνεται γαργάλισμα ἢ κάψιμο εἰς τὸν λαιμόν, βήχει καὶ τὰ πτύελά του βγαίνουν ἢ χρωματισμένα μὲ αἷμα ἢ βγάζει αἷμα καθαρὸ-κόκκινο-ἀφροῶδες.

Ἡ αἰμορραγία αὕτη, ἄλλοτε μικρὴ καὶ ἄλλοτε μεγαλητέρα, γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν πνεύμονα, εἰς ἓν μέρος τοῦ ὁποίου ἔχει τρυπηθῆ κάποιον ἀγγεῖον, ἀσθηρὸν ἢ φλέβην. Ἐὰν τὸ τρυπηθὲν ἀγγεῖον εἶναι μικρόν, ἡ αἰμόπτυσις εἶναι μικρὰ ἐπίσης καὶ εἰς ἄλλοτε εἶναι μέγα καὶ ἡ αἰμορραγία ἀναγκαστικῶς εἶναι μέγαλη· τὸ τρυπήμα προέρχεται εἴτε ἀπὸ ἀσθενείαν εἴτε ἀπὸ τραῦμα.

Σπανίως ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἡ αἰμόπτυσις εἶναι τόσον μέγαλη ὥστε νὰ ἐπιφέρει ἀμέσως τὸν θάνατον· μεγάλας πνευμονικῆς αἰμορραγίας βλέπομεν σήμερον εἰς τοὺς τραυματίας κατόπιν τραύματος τοῦ πνεύμονος, ἀλλὰ καὶ ταύτας σπανίως θανατηφόρους ἀμέσως.

Αἱματέμεσις εἶναι δι' ἐμετοῦ ἀπώλεια τοῦ αἵματος.

Ὁ ἄνθρωπος ὑπαφέρει ἀπὸ καιρὸν ἀπὸ τὸ στομάχι του, δὲν ἔχει ὄρεξιν, αἰσθάνεται βῆχος καὶ πόνον καὶ μὲ τὴν ἐλαχίστην τροφὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ χωνεύσῃ καὶ συνήθως κάμνει ἐμετόν.

Αἴφνης, ἀντὶ ὁ ἐμετὸς ν' ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ διάφορα συστατικὰ τῆς τροφῆς καὶ τὰ ὑγρά τοῦ στομάχου εἶναι μαῦρος, ἀποτελεῖται ἀπὸ αἷμα δηλ., τὸ ὁποῖον εἰς τὸν στόμαχον ἐνεκα τῆς ἀποσυνθέσεως πέρνει χρῶμα παρόμοιον περὶπου πρὸς τὸν καφῆν ποῦ πίνομεν.

Καὶ ἐδῶ εἰς τὸν στόμαχον ὅπως καὶ εἰς τὸν πνεύμονα ἔχει τρυπηθῆ ἀγγεῖον ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ ὁποίου ἡ αἱματέμεσις εἶναι ἄλλοτε μικρὰ καὶ ἄλλοτε μέγαλη μὲ τὰς ἰδίας συνεπεῖας τῆς πνευμονικῆς αἰμορραγίας.

Βῆξιμο καὶ κόκκινο αἷμα διὰ τὴν αἰμόπτυσιν.

Ἐμετὸς καὶ μαῦρο αἷμα διὰ τὴν αἱματέμεσιν.

Ὁ πρόσκοπος θὰ πλαγιάσῃ ἀμέσως κατὰ γῆς ὑπτιον τὸν ἀρρώστον, θὰ ξεσφίξῃ τὰ

λήνης ἐνθυμούμεθα τὸν κάτωθι πίνακα

	Ἀνατ.	Νότος	Δύσις
Πρῶτον τέταρτον) ὥρα	—	6 μ.μ.	Μεσον.
Παναέληνος O »	6 μ.μ.	Μεσον.	6 π.μ.
Τελευτ. τέταρτον (»	Μεσον.	6 π.μ.	—

Οὕτω εἰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχομεν παναέληνον γνωρίζομεν, κατὰ προσέγγισιν ὅτι ἡ σελήνη εὐρίσκειται πρὸς Ἀνατολὰς τὴν 6 μ.μ. πρὸς Νότον τὸ μεσονύκτιον καὶ πρὸς τὴν Δύσιν τὴν 6 π.μ. καὶ οὕτω καθεξῆς.

Διὰ τοῦ πολικοῦ ἀστέρος. — Γνωρίζομεν ὅλοι τι εἶναι ὁ πολικὸς ἀστὴρ καὶ πῶς εὐρίσκειται μεταξὺ τῶν μυριάδων τῶν λοιπῶν ἀστέρων ποῦ λάμπουν τὴν νύκτα εἰς τὸ στερέωμα.

Ὅταν ἐξακριβώσωμεν τὴν θέσιν αὐτοῦ τοποθετοῦμεν ἓνα κοντὸν κατακορύφως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ σημειώνομεν κατὰ γῆς τὸ σημεῖον εἰς ὃ φθάνει ἡ σκοπευτικὴ γραμμὴ ἢ διερχομένη διὰ τοῦ κοντοῦ καὶ φθάνουσα εἰς τὸν πολικὸν ἀστέρα. Ἐνώνομεν τὸ σημεῖον αὐτὸ μὲ τὴν βᾶσιν τοῦ κοντοῦ καὶ ἡ γραμμὴ αὕτη εἶνε ἡ ἀκριβεστέρη τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ἔχομεν τῆς διενθύνσεως τοῦ Βορρᾶ—Νότου.

ΧΑΡΑΞΙΣ ΑΝΕΜΟΛΟΓΙΟΥ

Ἐὰν δὲν ἔχομεν πυξίδα καὶ θέλομεν νὰ χαράξωμεν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεμολόγιον προβαίνομεν ὡς ἑξῆς :

Διὰ μιᾶς τῶν ὡς ἄνω μεθόδων χαράττομεν ἓν πρῶτον τὴν γραμμὴν Βορρᾶ—Νότου, προσδιορισμένου μήκους 10 μέτρων π.χ. Σημειώνομεν τὸ μέσον αὐτῆς διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ διέλθῃ ἡ κατακόρυφος γραμμὴ ἣτις θὰ μᾶς δώσῃ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὸν Ζέφυρον. Πῶς θὰ χαράξωμεν ὁμῶς τὴν γραμμὴν αὐτὴν ;

Ἐὰν εἰργαζόμεθα ἐπὶ χάρτου, τοῦτο θὰ ἦτο τὸ μόνον εὐκόλον, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὁμῶς πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν ὅλως διάφορα μέσα. Λαμβάνομεν ἓν σχοινίον μήκους μεγαλύτερου τῶν 10 μέτρων, π.χ. 15 μέτρα τοῦ ὁποίου τὰς δύο ἄκρας στερεώνομεν ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς γραμμῆς Βορρᾶ—Νότου. Λαμβάνοντες τότε τὸ μέσον τοῦ σχοινίου αὐτοῦ προχωροῦμεν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τεντώνομεν ὅσον δυνάμεθα. Σημειώνομεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον φθάνει τὸ μέσον τοῦ σχοινίου, ἣτοι τὰ 7 1/2 μέτρα. Τὸ αὐτὸ δὲ πράττομεν καὶ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἐνώ-

νομεν τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα καὶ ἔχομεν τὴν κατεύθυνσιν τοῦ Ἀπηνιώτου δεξιὰ καὶ τοῦ Ζεφύρου ἀριστερὰ, καὶ κανονίζομεν τὸ μήκος τῆς γραμμῆς αὐτῆς εἰς τρόπον ὥστε ἕκαστος καιρὸς νὰ ἀπέχη ὃ μέτρον ἐκ τοῦ κέντρου. Ἐχομεν οὕτω τοὺς 4 κυρίους καιροὺς. Ἀπομένουν τώρα οἱ 4 διάμεσοι : Μέσης, Εὐρος, Λύψ καὶ Σχύρων.

Πρὸς τοῦτο σύρομεν μίαν γραμμὴν ἐκ τοῦ Βορρᾶ πρὸς τὸν Ἀπηνιώτην καὶ ἐκ τοῦ μέσου ἀκριβῶς τῆς γραμμῆς σύρομεν ἐτέραν διερχομένην διὰ τοῦ κέντρου τοῦ ἀνεμολογίου. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς αὐτῆς, μεταξὺ Βορρᾶ καὶ Ἀπηνιώτου ἔχομεν τὸν Μέσην καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τὸν Λίβα. Τὸ αὐτὸ πράττομεν καὶ ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ ἀνεμολογίου καὶ ἔχομεν τὸν Σχήρωνα καὶ τὸν Εὐρον.

Διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου προβαίνομεν προσδιορίζομεν τοὺς 8 ἑτέρους ἀπομένοντας καιροὺς καὶ ἔχομεν πλήρες καὶ κανονικὸν τὸ ἀνεμολόγιόν μας. Σημειωτέον ὅτι ὅλη ἡ ἀκρίβεια καὶ κανονικότης τοῦ ἀνεμολογίου ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὀρθοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ Βορρᾶ.

Γ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α Α.

ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΑΥΤΩΝ

Δὲν μᾶς φαίνεται ἄσκοπον ὅπως, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ « Ἔσο ἔτοιμος », πραγματευθῶμεν συντόμως περὶ λουτρῶν γενικῶς, καὶ εἰδικῶς ὑπὸ γυμναστικὴν καὶ ὑγιεινὴν ἔποσιν.

Καὶ ἐν ἀρχῇ τὴν χρησιμείει τὸ λουτρόν. Κατὰ τὰς διαφόρους λειτουργίας τοῦ δέρματος ἐπικάθηνται ἐπ' αὐτοῦ διάφορα ἄλατα καὶ ἄλλαι ἐξωτερικαὶ οὐσίαι, αἱ ὁποῖαι ἐμποδίζουν τὴν ἐξάτησιν τοῦ ἰδρώτος, τοῦ ἐκκρινόμενου διὰ τῶν ἰδρωτοποιῶν ἀδένων. Διὰ νὰ ἐκτελήται ὁμῶς ἡ λειτουργία τοῦ δέρματος κινονικῶς πρέπει τοῦτο νὰ καθαρίζεται. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀναφαίνεται ἡ πρώτη χρῆσις τῶν λουτρῶν, ὡς μέσων καθαριστικῶν. Προτοῦ δὲ προχωρήσωμεν καὶ εἰς ἄλλας ἐπενοργείας τῶν λουτρῶν ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, ἀνάγκη νὰ διαιρέσωμεν ταῦτα, εἰς **θερμὰ** καὶ **ψυχρὰ**. Τὰ δύο ταῦτα εἶδη ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω ἐπιδρῶσι διαφοροτρόπως ἐπὶ τῶν διαφόρων λειτουργιῶν τοῦ σώματος.

Θερμὰ Λουτρά. — Ταῦτα αὐξάνουσι τὴν θερμότητα τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ ἀποβάλλῃ ποσὸν ταύτης, ἐκκρίνει μεγάλην ποσότητα ἰδρώτος, τοιοῦτοτρόπως δὲ διευ-

γίνονται τὰ ἀγγεῖα τοῦ δέρματος, τὰ ἄλατα καὶ αἱ λιπαραὶ οὐσίαι αἱ ἐπικαθήμεναι ἐπὶ τούτου διαλύονται. Τὸ αἷμα, διαρκούντος τοῦ θερμοῦ λουτροῦ, προστρέχει ἐκ τοῦ κέντρου (τῆς καρδίας) πρὸς τὴν περιφέρειαν, μετὰ δὲ τὸ λουτρὸν ἐπέρχεται σύσπαισις τοῦ δέρματος καὶ τὸ αἷμα ἐπανερχεται εἰς τὸ κέντρον, τοιουτοτρόπως ἡ κυκλοφορία ἐπιταχύνεται καὶ ἀποτέλεσμα ταύτης εἶνε ἡ ἀποβολὴ τῶν διαφόρων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ δηλητηρίων. Ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος τὰ θερμὰ λουτρὰ ἐπιδροῦν κατασταλτικῶς.

Ψυχρὰ Λουτρὰ.— Ταῦτα ἐπενεργοῦν κατὰ διάφορον τρόπον ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ. Προκαλεῖται σύσπαισις τοῦ δέρματος καὶ τὸ αἷμα προστρέχει εἰς τὸ κέντρον ἐνῶ εἰς τὴν περιφέρειαν μένει ὀλίγον. Ἡ ἀποβολὴ θερμότητος ἐνταῦθα εἶνε μικρὰ, ἐπέρχεται ὅμως διέγερσις τῶν νεύρων καὶ κίνησις τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος, ἀποτέλεσμα τῶν ὁσίων εἶνε ἡ παραγωγὴ θερμότητος. Μετὰ τὸ ψυχρὸν λουτρὸν τὸ αἷμα ἐξωθεῖται ὀρμητικῶς ἐκ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν καὶ οὕτω γίνεται ζωηροτέρα ἡ κυκλοφορία. Ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τὰ ψυχρὰ λουτρὰ ἐπιδροῦν διεγερτικῶς. Δὲν πρέπει ὅμως τὰ λουτρὰ ταῦτα νὰ διαρκοῦν ἐπὶ πολὺ, διότι τότε θὰ ἔχομε βλαβερὰς ἐπιδράσεις.

Πολλάκις τὸ θερμὸν λουτρὸν παρακολουθεῖται ὑπὸ ψυχροῦ διὰ νὰ ἀυξηθῇ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἀκόμη περισσότερον. Τοῦτο ὅμως εἰς τοὺς νευροσθενικοὺς καὶ εἰς πολλὰ ἐξητλημένους ὀργανισμοὺς εἶνε τόσον ἐπιβλαβές, ὅσον εἶνε ὠφέλιμον εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τοιοῦτους.

Λουτρὰ καὶ ἀσκήσεις.— Ὁ συνδυάζων τὸ λουτρὸν μετὰ τῆς γυμναστικῆς εἶνε ἐπάναγκες νὰ λαμβάνη καὶ τινα προφυλακτικὰ μέτρα, διὰ νὰ ἔχη τὰς ἀγαθὰς συνεπειὰς τούτου. Ὁ ἀσκηθεὶς λ.χ. πρέπει νὰ περιμένη νὰ λειτουργήσων τὰ διάφορα συστήματα τοῦ ὀργανισμοῦ φυσιολογικῶς καὶ κατόπιν ν' ἀρχίσῃ τὸ λουτρὸν διότι ἄλλως θὰ ἔχη βλαβερὰς συνεπειὰς ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας κ.λ.π. Ἐπίσης προτοῦ λουσιθῆν πρέπει νὰ καθυρίξῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀπὸ σιγῆς ἰδρωτός, τυχὸν ὑπαρχούσας ἐπὶ τοῦ δέρματος. Δυνατὰ δὲ ν' ἀρχίσῃ τὸ λουτρὸν 10 λεπτὰ περίπου μετὰ τὴν ἀσκήσιν.

Εἰς τοὺς ἀσκουμένους (ἰσχυρὰς ἐννοεῖται κράσεως) συνιστῶμεν λουτρὸν διπλοῦν, ἤτοι θερμὸν πρῶτον καὶ κατόπιν ψυχρὸν, διὰ λόγους εὐνοήτους. Κατὰ τὴν ἀσκήσιν προκαλεῖται κάματος (κούρασις) μυϊκός, κατὰ δὲ τὸ θερμολουτρὸν μικρὸς πνευματι-

κὸς κάματος. Τὸ ἐπακολουθοῦν τότε ψυχρὸν ἀπαλλάσσει τὸν ἐγκέφαλον τῶν διαφόρων δηλητηρίων καὶ τὸ σῶμα ἀνακτᾷ τελείως τὴν φυσιολογικὴν του μορφὴν.

ΔΗΜΟΣΘ. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 1 ΟΜΑΔΟΣ Α.Κ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κόλλα δι' ἀντικείμενα ἀπὸ ἐλεφαντίδοντο

Ἀνακατόνομε σβυσμένο ἀσβέστι καμωμένο σκόνῃ μὲ ἀσπράδι τοῦ αἰγού καὶ κολλοῦμε τὰ σπασμένα μέρη, τὰ ὁποῖα πρέπει ἕστερα νὰ μείνουν ἄγγιχτα τουλάχιστον γιὰ 24 ὥρας.

Καθαρισμὸς λαδωμένων μποτιλιῶν καὶ ποτηρίων

Λαδωμένες μποτίλλαι καὶ ποτήρια καθαρίζονται δύσκολα, ἰδίως ὅταν τὸ νερὸ εἶναι γλυφό. Σὲ τέτοιαν περίστασιν προσθέτομεν εἰς τὸ χλιαρὸ νερὸ ὀλίγον βόρακα, ἢ καὶ ὑπερμαγγανικὸν κάλι, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἀφαιρεῖ τὴν μυρωδιὰ τοῦ λαδιοῦ.

Μ. ΓΑΣΠΑΡΗΣ

ΕΠΩΜΟΤ. 6 ΟΜΑΔΟΣ Κ.Α.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνεργάται τοῦ «Ἔσο Ἐτοιμος» ὅπως πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον γράψωσιν εὐκρινῶς καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὄψεως τοῦ χάρτου, τὴν πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλομένην ὕλην.

Πᾶν χειρόγραφον ἀντικείμενον πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης δηλώσεως θ' ἀπορρίπτεται.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Περιοδικοῦ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡΙΚῷ ΚΑΙ ΚΥΠΡῶ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ κ.κ. Συνδρομηταί, οἱ μὴ ἐμβάσαντες τὴν συνδρομὴν των μέχρι σήμερον, νὰ μᾶς ἐμβάσωσιν αὐτὴν ὑποβοηθούντες οὕτω ἡμᾶς εἰς τὸ πολυδάπανον ἔργον τῆς ἐκδόσεως καὶ καλητερεύσεως τοῦ Περιοδικοῦ μας.

(Ἐκ τῆς Συντάξεως)

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

1ον. Προσκοπικῶν Βιβλίων

Καταστατικόν - Κανονισμὸς Σώματος Ἐλ- λήνων Προσκόπων	Γ.Δ.	5
Ἐγκόλιον Προσκόπου	>	7
Ἐγκόλιον Ἀρχηγοῦ Ὁμάδος	>	5
Παιδιά καὶ Ἀσκήσεις	>	3
Ἐγχειρίδιον Ἀσκήσεων καὶ Πεζικῶν Γυ- μνασίων	>	3
Ὁδηγία πρὸς τοὺς Ἀρχηγοὺς Ὁμάδος	>	3
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Ση- ματοτηλεγραφητοῦ	"	0.5
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Σαλ- πιγκτοῦ	>	0.5
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Πο- δηλάτου	>	0.5

2ον. Ἐντύπων διὰ τὰ Σώματα

Αἰτήσεις Κατατάξεως Προσκόπων, αἱ 200	>	15
Προκαταρκτικαὶ Γνώσεις μαθητευομένων Προσκόπων, τὰ 100 ἀντίτυπα	>	20
Ἐντυπα Μαθημάτων Σημάτων διὰ Βραχι- όνων τὰ 20 ἀντίτυπα	>	20
Ἐντυπα Μαθημάτων Τηλεγράφου Μόρσ, τὰ 50 ἀντίτυπα	>	10
Ἐβδομαδιαῖαι Ἀναφοραὶ Ἀρχηγῶν πρὸς τὴν Τοπικὴν Ἐπιτροπὴν, αἱ 50	>	10
15) ἠμέραι Ἀναφοραὶ Τοπικ. Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν αἱ 20	>	10
Δελτίον Ταυτότητος	>	0,2
Βιβλιόριον Ἐνσήμων	>	6
Φύλλον ἐνσήμων	>	5
Ἕμνος τοῦ Σώματος	>	5
Ἐντυπον Πτυχίον Ἀρχηγοῦ	>	—
" " Ὑπαρχηγοῦ	>	—
Ἐντυπα Πτυχία Δοκίμου Πρ. τὰ 25	>	10
" " Προσζ. Β'. Γάξ. τὰ 25	>	10
Πρόθερον Μητρώον ἀρχηγῶν ὁμάδος (ἀ- δετον) τὰ 100 φύλλα	>	10
Πρόθερον Μητρώον ἀρχηγῶν ὁμάδος (δι- ἐν ἔτος, — δεμένον)	>	8
Φύλλα Μητρώου Ὁμάδος τὰ 25	>	10

3ον. Ἄλλων Εἰδῶν

Ἀστὴρ (διὰ τοὺς πέλους) ἕκαστος	>	0.5
Φοινὴ ἕκαστος	>	1
Ταινία Δοκίμων μετὰ λέξεις « Ἔσο Ἐ- τοιμος »	>	0.7
Ἀστὴρ ἐτησίως ὑπηρεσίας	>	1
Σήματα Ἐπιτροπῶν, Μελῶν Περιφερεια- κῶν καὶ Τοπικῶν	>	2
Σημαία Ὁμάδων, ἐκίστη	>	95
Σήματα Ἐνωμοτιῶν ἕκαστον	>	3.5
Ἐξαοτήματα κοντοῦ σημαίας	>	37
Πίναξ Πτυχίων Εἰδικότητων εἰς 4 φύλλα	>	5
Σφραγίδες Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς	>	70

4ον. Ἐγκυκλίων

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Αἰγύπτου ἔχει εἰς τὴν
διάθεσιν τῶν Ἐπιτροπῶν Αἰγύπτου ἀντίτυπα τῶν
ἑξῆς Ἐγκυκλίων τινὲς τῶν ὁποίων ἔχουν δημοσι-
ευθῆ καὶ εἰς τὸ ὄργανον αὐτῆς τὸ « Ἔσο Ἐτοιμος ».
Ἐκαστον ἀντίτυπον Γ.Δ. 0,5

α) Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν

- 1). Ἐγκύκλιος 1η — Περὶ Χαιρετισμοῦ.
- 2). » 2α — Περὶ Οἰκονομικῆς Διαχειρί-
σεως τῶν Ὁμάδων.
- 3). » 5η — Διαγωνισμὸς Συλλογῆς Ξη-
ρῶν Φυτῶν.
- 4). » 6η — Διαγωνισμὸς Ἀναβ. Βουνοῦ.
- 5). » 7η — Περιέχουσα διαφ. ὁδηγίας.
- 6). » 8η — Γενικὴ Ἀρχηγία Βασιλέως.
- 7). » 9η — Περιέχουσα διαφ. ὁδηγίας
καὶ Κανονισμὸν τελετῆς ὀρ-
χομοσίαις Προσκόπων.
- 8). » 10η — Ὁδηγία περὶ ἰδρύσεως ὁμά-
δων Προσκόπων καὶ ἐνίσξε-
ως κανον. λειτουργίας αὐτῶν.
- 9). » 11η — Ἐπιστολὴ Προϊεποουργοῦ.
- 10). » 12η — Περὶ τηρήσεως Κανονισμῶν
καὶ ἐφαρμογῆς Ἐγκυκλίων.

β) Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου

- 11). Ἐγκύκλιος 1η — Περὶ Ὄργανισμοῦ Σωματίων
Ἑλλ. Προσκόπων ἐν Αἰγύπτῳ.
- 12). » 2α — Κανονισμὸς Κεντρικῆς Ἐπι-
τροπῆς Αἰγύπτου.
- 13). » 3η — Κανονισμὸς Τοπικῶν Ἐπι-
τροπῶν Αἰγύπτου.
- 14). » 4η — Περὶ Κατατάξ. Προσκόπων.
- 15). » 5η — Περὶ Ἀποδόσεως Τιμῶν.
- 16). » 6η — Περὶ Πειθαρχικῆς Ἐξουσίας
ἐν τῇ Ὁμάδι.
- 17). » 7η — Βιβλία Ἀρχηγῶν, Ἀπολυ-
τήρια κτλ.

Τὰ ταχυδρομικὰ βαρύνουσι τοὺς παραλήπτας.

Αἱ τιμαὶ λόγῳ τῆς καταστάσεως ὑπόκεινται εἰς
ἀνξιομοιώσεις, αἵτινες εἶναι εἰς βάρος τοῦ παραγγέλ-
лотος.

Εἰς πᾶσαν Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς πάντα Ἀρχηγὸν
θέλουσι σιαλῆ ἀντίτυπα τῶν ἄνω Ἐγκυκλίων ὅταν
τὰ ζητήσωσι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τῆς Κεντρ. Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου
Alexandrie Rue Rosette 52